

164.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 23 lutego 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w celu wykonania art. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1925 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1925 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. z r. 1926 № 1 poz. 2) oraz ustępu 2) art. 37 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchwały związków komunalnych, powzięte w myśl art. 27, 28 i 30 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) w sprawie pobierania opłat za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz opłat za korzystanie z komunalnych przedsiębiorstw o charakterze zakładów użyteczności publicznej podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej, wskazanej w art. 36 i 37 wyżej przytoczonej ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r.

Przedsiębiorstwami o charakterze zakładów użyteczności publicznej, o których mowa wyżej, są: elektrownie, gazownie, rzeźnie, tramwaje i wodociągi.

Powyższe przepisy odnoszą się również do tych opłat związków komunalnych, które wprowadzone zostały przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 29 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1926 r. № 1, poz. 2).

§ 2. Do uchwał, wymienionych w § 1, przedstawianych władzy nadzorczej do zatwierdzenia, powinny być dołączone obliczenia uzasadniające wysokość opłat.

§ 3. Uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu, wynikające z art. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1925 r. w odniesieniu do powiatowych związków komunalnych i gmin miejskich— z wyjątkiem gmin, liczących powyżej 100.000 mieszkańców, przekazuje się wojewodom i prezesom izb skarbowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

Minister Skarbu: *J. Dziechowski*

165.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Nadzwyczajnego Naczelnego Komisarza do spraw walki z epidemjami

z dnia 13 marca 1926 r.

w sprawie dezynsekcji hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów.

Na podstawie punktu „c” art. 3 ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami, grożącemu Państwu klęską powszechną (Dz. U. R. P. № 61, poz. 388), § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1925 r. o powołaniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami (Dz. U. R. P. z 1926 r. № 3, poz. 17), punktów 1 i 10 art. 2 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63, poz. 371) oraz § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. № 9, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Hotele, pokoje umeblowane, pensjonaty, w razie stwierdzenia przez właściwe władze sanitarne w zakładach tych robactwa (pluskwy, wszy i t. d.), podlegają obowiązkowemu oczyszczeniu (dezynsekcji) jednorazowemu lub wielokrotnemu aż do czasu zupełnego zniszczenia owadów i ich zarodków.

Po raz pierwszy zakłady te mają być poddane oczyszczeniu (dezynsekcji) w przeciągu trzech miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Koszty oczyszczenia (dezynsekcji), wykonywanego odpowiednim sposobem (gazowym, mechanicznym i t. p.), zaleconym przez władze sanitarne, ponosi właściciel zakładu lub dzierżawca.

§ 3. Jeżeli właściciel zakładu lub jego dzierżawca nie przeprowadza w wyznaczonym mu przez władzę administracyjną i instancji terminie oczyszczenia (dezynsekcji), przeprowadzają ją organa sanitarne miejscowych władz samorządowych, a w razie ich braku, władze administracyjne i instancji przez własne organa lub trzecie osoby na koszt właściciela, względnie dzierżawcy zakładu, i ściągają koszty w drodze egzekucji administracyjnej.

§ 4. O dokonaniem oczyszczenia (dezynsekcji) hotelu, pokojów umeblowanych, pensjonatu, o ile ono było przeprowadzone przez prywatne osoby lub firmy na skutek wydanego zarządzenia władz sanitarnych, obowiązany jest właściciel zakładu lub jego dzierżawca niezwłocznie zawiadomić miejscowe organa sanitarne samorządowe, a w ich braku właściwe władze sanitarne i instancji.

§ 5. Organami sanitarnymi samorządowymi, względnie władzami sanitarnymi i instancjami, po otrzymaniu tego zawiadomienia, niezwłocznie przeprowadzają kontrolę co do skuteczności oczyszczenia i wydadzą zarządowi zakładu „zaświadczenie” o dodatnim wyniku oczyszczenia (dezynsekcji), względnie zarządzą w myśl § 1 dezynsekcje ponowne.